

Попович приїжджає у село,
Сусіди тихо сходяться до нього.
«Ну як там, Павле, в космосі було?»
Попович усміхається: «Нічого».
Він дивиться у зоряні світи
І мене повільно у руці билину.
Горять довкола вікнами хати,
І віє духом яблунь та жасмину.
А вдалині, згубившись у полях,
Петляючи і тонучи в тополях,
На Білу Церкву проляглає шлях,
Рахманний і осріблений при зорях.
О, як той шлях знаменами кипів,
Як хвилювався людом по обоччі,
І як сльозами застило очі,
Коли вертав Павло до земляків
Уславленим, відомим із відомих!..
Минуло зовсім небагато літ,
Звикає вже до космонавтів світ
Як до близьких, до рідних чи знайомих.
...Павло сидить у колі земляків,
Балакає розважливо про космос,
А погляд тоне в кучерявих космах
Облитих цвітом узинських садків.
Назавтра знову вирушати в путь.
Від цих садів — до зір його дорога...
І сумно, й ніжно яблуні цвітуть,
На серці спокій і легка тривога.
